

David Šrůtek:

Historie lyžování na Náchodsku

Posudek diplomové práce

Autor si za cíl své práce stanovil „zmapovat vývoj lyžování na Náchodsku od prvních historických zmínek až do současnosti“. Jak ho naplnil?

Svou práci – podle úzu FTVS UK v Praze – po úvodu a rozboru pramenů a literatury rozdělil na část tzv. teoretickou (Vývoj světového lyžování, Vývoj lyžování na území České republiky – 10 stran) a část tzv. praktickou, v níž se věnuje lyžování v náchodském regionu (necelých 50 stran) a k níž připojil dva exkursy o skokanských můstcích a lyžařských vlecích a dvou význačných lyžařích regionu Emerichu Rathovi a Jiřím Beranovi (10 stran). Učinil tak podle standardu a tomuto rozčlenění nelze příliš vytýkat.

Připomínky však vyvolává zpracování jednotlivých částí:

- 1) Vývoj světového lyžování je pouze velice stručným úvodem o prvních zmínkách o lyžích, rovněž tak kapitola o českém lyžování zahrnuje období pouhých počátků. Autor se přitom nevyvaroval některých nelogičností jako např. tvrzení, že „od 70. let 19. století existoval ve střední Evropě čilý lyžařský ruch“ (s. 15), aby následně ukázal kořeny lyžování v této oblasti až o dvacet let později. Legenda o úloze Rösslera-Ořovského je sice pěkná – i oponent ji respektuje – je ovšem jen jednou z mnoha. Obě kapitoly takřka o ničem nevyprávějí a pro charakter práce jsou zbytečné.
- 2) Daleko přínosnější jsou části zabývající se vlastním tématem, tj. lyžováním na Náchodsku. Autor si vybral – podle svého názoru – nejdůležitější střediska – Polici nad Metují, Machov, Náchod a Nový Hrádek a těm věnoval náležitou pozornost. Jedná se povytce o místa s českým obyvatelstvem, a proto je zájem autora upřen na české lyžování (z toho důvodu je poněkud neorganicky vložena kapitola o Emerichu Rathovi z Broumova). Nejvíce místa zaujímá lyžování v Polici a v Machově, kde zapustilo nejsilnější kořeny a kde vyrostli i někteří závodníci vrcholné úrovně. Časově se nejpodrobněji zabývá obdobím padesátých až sedmdesátých let, tj. obdobím největšího rozkvětu místního lyžování. Bohužel, autor místo analýzy podává spíše výčet jednotlivých závodů, z něhož občas „odskočí“ k organizačním změnám. Zřejmě je to v důsledku výhradního zaměření na osobní archivy a na vzpomínky pamětníků, a to bez předchozího ujasnění tématu. Díky tomuto postupu se snaží žánrově spíše o novinovou reportáž než o historický rozbor. Některé faktické nepřesnosti – např. že „po únoru 1948, kdy celá tělovýchova dostala jednotné vedení ve svazech...(s. 52) – umocňují i některé stylistické neobratnosti – např. citování jmen někdy způsobem „Jiří Kvapil“, podruhé

„Kvapil Jiří“ či potřetí „Jirka Kvapil“. Přesto tuto základní část práce považuji za přínosnou, a to s ohledem i na dva doplňky, tj. přehled skokanských můstků a lyžařských vleků v regionu Náchodska a dvou medailonů slavných lyžařů z Náchodska (bohužel, na zpracování stále čekají medailony lidí, kteří se o lyžování ve zdejším kraji zasloužili svou „drobnou“ prací, jako byli Jiří Čejka, Miroslav Hejny, Antonín Pohl či Antonín Kulich).

3) Své poznatky shrnul autor v pětistránkovém závěru, který tvoří nejlepší část práce a ukazuje, že v průběhu psaní diplomové práce si autor uvědomil řadu souvislostí, učinil některé zajímavé závěry a hlavně je přesně zformuloval.

Závěr: Přestože práce Davida Šrůtky má k dokonalosti daleko, odpovídá studijním požadavkům na FTVS UK v Praze. Proto ji přes vznesené námítky **doporučuji** k obhajobě.

V Praze dne 1. května 2007

PhDr. František Kolář, CSc.